

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2002/2025
17.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: др Илије Зиндовића, председника већа, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник адвокат Дејан Антељ из ..., против туженог „Електропривреда Србија“ ад Београд, ради утврђења ништавости одредби анекса уговора о раду, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2949/24 од 21.11.2024. године, у седници одржаној 17.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2949/24 од 21.11.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2949/24 од 21.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 5126/21 од 14.03.2024. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се утврди ништавост одредбе члана 4. анекса уговора о раду бр. 4366/12/9 од 04.02.2015. године закљученог између тужиоца и правног претходника туженог у делу у коме је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 1.960 због повреде права на једнаку зараду, за исти рад и ради исте вредности због повреде забране дискриминације. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се утврди ништавост одредбе члана 3. анекса уговора о раду бр. 10944/1 од 15.06.2015. године закљученог између тужиоца и правног претходника туженог у делу у коме је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 2.023 због повреде права на једнаку зараду, за исти рад и рад исте вредност због повреде забране дискриминације. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се утврди ништавост одредбе члана 1. анекса уговора о раду Е.04.09-165133/1-17 од 29.03.2017. године закљученог између тужиоца и правног претходника туженог у делу у коме је наведено да се основна, незапосленог одређује на основу коефицијента посла од 2.242 због повреде права на једнаку зараду, да за исти рад и рад исте вредности због повреде забране дискриминације. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца

за ББ којим је тражио да се утврди ништавост одредбе члана 4. анекса 3. уговора о раду бр. 655/3 од 06.02.2015. године закљученог између тужиоца и правног претходника туженог у делу у коме је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 1.940 због повреде права на једнаку зараду, за исти рад и рад исте вредности, због повреде забране дискриминације. Ставом петим изреке одређено је да свака стрнка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2949/24 од 21.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23 – други закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не био могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужилаца прописано одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости одредби анекса уговора о раду. Побијана одлука којом је тужбени захтев тужилаца одбијен као неоснован донета је применом релевантних одредби материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање због чега је сагласно члану 404. став 2. Врховини суд донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија тужилаца није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних односа, будући да тужиоци тужбеним захтевом траже утврђење ништавости одредби анекса уговора о раду. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Имајући у виду да је у конкретном случају правноснажно одбијен тужбени захтев тужилаца којим је тражили утврђење ништавости одредби анекса Уговора о раду, а да се овакав тужбени захтев не може подвести под статусни спор у смислу члана 441. Закона о парничном поступку, као и да се у конкретном случају тужбени

захтев тужилаца не односи на новчано потраживање када би се примењивао општи режим допуштености ревизије према вредности предмета спора, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
др Илија Зиндовић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић